

РЕШЕНИЕ

№ 6384

гр. София, 13.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Снежанка Кьосева

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7125** по описа за **2020** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по повод касационна жалба вх. № 23126 от 24.07.2020 г. по описа на Административен съд – София град /АССГ/ и вх. № 1004893 от 28.01.2020 г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, подадена от И. М. Х., чрез адв.С., против Решение от 31.12.2019 г., постановено по НАХД № 15364/2019 г. по описа на СРС, НО – 6 - ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 19 – 4332 – 015035 от 12.08.2019 г., издадено от В. началник сектор към СДВР, отдел „Пътна полиция”, с което на касатора е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лв. и лишаване право да управлява МПС за срок от 6 месеца на основание чл.175, ал.3, пр.1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/ за нарушение на чл. 140, ал.1 т ЗДвП. С депозираната жалба се навеждат доводи, че решението е постановено при нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Претендира, че в производството пред СРС е нарушена процедурата по призоваване - не било извършено най - малко 7 дни преди датата на съдебното заседание. Решението на въззивния съд било постановено при неизяснена фактическа обстановка - не бил разпитан нито един свидетел. Моли решението да бъде отменено, а делото – върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС, който

да събере относимите доказателства, призове редовно жалбоподателя за участие в съдебно заседание. В хода на съдебното производство, касаторът, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът по касационната жалба-Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция”, редовно призован, не изпраща процесуален представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., изразява становище за основателност на жалбата, т.к. лицето не било уведомено за прекратяване на регистрацията.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна.

Разгледана по същество, същата се явява основателна.

Въззивният съд е приел фактическата обстановка, отразена в акта за установяване на административно нарушение и в наказателното постановление, а именно, че на 02.04.2019г., около 10,30 часа, И. М. Х. управлява лек автомобил „Пежо“ с рег. [рег.номер на МПС] , в [населено място] по бул. Ц. шосе с посока на движение от бул. Е. Г. към бул. Ал. М.. Водачът е спрял за проверка от И. С. Г. и С. И. С. – мл.автоконтрольори ОПП-СДВР. За констатираното нарушение е съставен акт за установяване на административно нарушение № 796616 от 02.04.2019г. от И. С. Г. и е образувана преписка Вх.№ 4332р – 16958 от 2019 г. по описа на 07 РУ - СДВР, пр.пр.№ 34021/2019г. по описа на Софийска районна прокуратура, за евентуално извършено престъпление по чл.345, ал.2 вр. ал.1 НК. С постановление от 29.07.2019г. Софийска районна прокуратура отказала да образува досъдебно производство срещу И. С. Г. за престъпление по чл.345, ал.2 вр. ал.1 НК, като със същото постановление е дадено указание към СДВР- да се прецени следва ли да бъде търсена административна отговорност от извършителя на деянието.

След изпращане на пр.пр.№ 34021/2019г. по описа на Софийска районна прокуратура на полицейския орган е преценено, че е налице административно нарушение и въз основа на материалите по преписката е издадено наказателно постановление № 19 – 4332 – 015035 от 12.08.2019г., с което за нарушение на чл.140, ал.1 ЗДвП на жалбоподателя била наложена глоба в размер на 300 лв., на основание чл.175, ал.3, пр.1 ЗДвП.

Въз основа на тази фактическа обстановка районният съд е приел, че законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора и е потвърдил наказателното постановление.

Въззивното решение е неправилно.

Оспореният съдебен акт е постановен при съществено нарушение на производствените правила. По делото пред въззивният съд е проведено едно съдебно заседание, за което са призовани административнонаказващия орган и жалбоподателя. Установява се /на л.16 от делото/, че за съдебното заседание на 18.12.2019 г. жалбоподателят е получил призовката си на 13.12.2019 г. Съдът на 18.12.2019 г. е приел, че страните са редовно призовани, дал е ход на делото, приключил е съдебното следствие и е обявил делото за решаване. За съдебното заседание жалбоподателят е бил не своевременно призован 5 дни преди него. Действително чл. 61 от ЗАНН не визира срок, в който следва да бъде извършено призоваването, за да се приеме, че

страната е редовно призована и няма пречка да се даде ход на съдебното заседание. Чл.84 от ЗАНН обаче, препраща към НПК досежно правилата за призоваване и връчване на призовки и съобщения. За разлика от ГПК, НПК не съдържа изискване за наличие най - малко на 7 - дни до насроченото съдебно заседание. От своя страна обаче, чл. 254 ал.3 НПК и чл. 255 ал.2 от НПК /в приложимата редакция/ изискват седемдневен срок от връчване на призовката до съдебния процес. Тоест, при подготовката за съдебното заседание съдът следва да призове жалбоподателя поне седем дни преди датата на съдебното заседание, за да може той да организира защитата си, което в случая не е сторено. По аргумент от цитираните разпоредби /чл. 254, ал. 3 от НПК и чл. 255, ал. 2 от НПК/ делото може да се насрочи не по-рано от седем дни, за да могат всички участващи в процеса лица да осъществят в пълен обем правото си на защита-нарушителят да направи исканията си за да установи, че е невиновен, а АНО - да докаже фактическите си констатации относно деянието и правни квалификация на повдигнатото административнонаказателно обвинение.

Настоящият съдебен състав намира за основателно наведеното с касационната жалба оплакване за допуснати съществени процесуални нарушения при разглеждане на делото от районния съд. Несвоевременното призоваване на жалбоподателя е довело до лишаване от правото му да участва в съдебното производство и да направи доказателствени искания, което безспорно е съществено процесуално нарушение, ограничило правото му на защита и е основание за отмяна на решението на районния съд и връщането му за ново разглеждане от друг състав.

По отношение на второто възражение на касатора Х., настоящият състав, мотивира основателността му по следния начин. Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, а от друга страна, съгласно чл. 84 от ЗАНН, във връзка с чл. 16, ал. 2 от НПК, фактическите констатации в АУАН нямат (презюптивна) доказателствена сила в съдебното производство. По делото е следвало да бъде разпитан и актосъставителят, а при необходимост и другия свидетел. Следователно при възражение от страна на водача, че не е извършил вмененото му нарушение, неангажирането на доказателства за последното от СДВР - ОПП съобразно доказателствената тежест обаче не означава само по себе си, че не е извършено това нарушение, а е основание за повишена процесуална активност от страна на съда с цел обективно, всестранно и пълно установяване на фактическата обстановка досежно оспореното обстоятелство от Х..

Наказателно процесуалният кодекс, приложим в производството по обжалване наказателни постановления пред районния съд по силата на чл. 84 от ЗАНН, вменява в задължение на съда да вземе всички мерки, за да осигури разкриването на обективната истина (чл. 13, ал. 1 от НПК). Изпълнението на това задължение налага съдът да изясни всестранно и пълно всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото. Съгласно чл. 107, ал. 2 от НПК, съдът събира доказателствата по направените от страните искания, а по свой почин - когато това се налага за разкриване на обективната истина. На събиране и проверка подлежат както доказателствата, които разобличават извършителя на нарушението и отегчават неговата отговорност, така и тези, които го оправдават или смекчават отговорността му (арг. от ал. 3 на чл. 107 от НПК). При положение, че са известни свидетели - очевидци, за да изпълни задължението си по разкриване на обективната истина по делото, съдът е следвало и по свой почин да ги разпита, както и самия актосъставител.

Като не го е сторил, решаващият състав на СРС не е изяснил всестранно и пълно всички обстоятелства по делото, обуславящи неговият извод относно това дали е доказано извършеното нарушение и следва ли да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на Х.. В съдебното производство съдът е длъжен да събира доказателства и служебно, когато това е необходимо за изясняването на фактическата обстановка, при която е извършено нарушението. Вероятността, при събирането и преценката на всички относими в случая доказателства в тяхната съвкупност, районният съд да достигне до различен правен извод, е достатъчно основание да се приеме допуснатото нарушение от СРС, НО, 6 състав, за съществено, което сочи наличието на отменително касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от НПК.

При субсидиарното действие на НПК, неизпълнението на служебното задължение на въззивния съд да проведе съдебното следствие по начин, който осигурява обективното, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност, представлява съществено процесуално нарушение, и за отстраняването му следва да се отмени постановеното решение от СРС, НО, 6 състав. В случая трябва да се установят факти, за които събиране на писмени доказателства не е достатъчно. Ето защо, делото следва да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС. Разкриването на обективната истина по делото, независимо от тежестта на доказване и пасивността на страните по делото, е приоритет за дейността на съда, поради което законодателят му е предоставил възможност не само по искане на страните, но и по свой почин (т. е., служебно) да събира доказателства, когато това се налага за разкриване на обективната истина.

Ако и административнонаказващият орган да е negliжирал защитата си пред СРС и с процесуалното си бездействие да не е спомогнал пред въззивната съдебна инстанция по никакъв начин за изясняване на обективната истина, то районният съд е бил длъжен служебно да събере доказателства, за проверка на изложените в акта и НП факти. По делото не е било установено какво всъщност се е случило на 02.04.2019 г. на посоченото място, а и в мотивната част на обжалваното решение няма коментар в тази насока от районния съдия, какво той е приел за установено. Вместо да събере доказателства по отношение на твърдяното в АУАН и НП нарушение, след като служебното начало е приложимо в съдебното производство по делата от административнонаказателен характер, съдът в съдебно заседание по недопустим начин е изчерпал съдебното дирене само с приемане на писмените доказателства, без да ангажира и осигури по своя инициатива събиране на гласни доказателства чрез разпит на актосъставителя.

Водим от гореизложеното, Административен съд София - град, IX-ти касационен състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение от 31.12.2019г. по НАХД № 15364/2019г. по описа на СРС, НО, 6-и състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг съдебен състав на Софийски районен съд за изпълнение на дадените в мотивите указания.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.